Zákony ktorej krajiny platia?

Taliansko

1 Pramene platných noriem

Zdroje medzinárodného práva súkromného v Taliansku tvoria vnútroštátne právne predpisy, predpisy Európskej únie a medzinárodné dohovory, ktorých je Taliansko signatárom.

1.1 Vnútroštátne normy

V Taliansku sa otázky medzinárodného práva súkromného riadia zákonom č. 218 z 31. mája 1995, ktorý nahradil články 16 až 31 všeobecných právnych predpisov uvedených na začiatku Občianskeho zákonníka (*Codice Civile*).

1.2 Mnohostranné medzinárodné dohovory

Úplný zoznam platných mnohostranných dohovorov

Mnohostranné dohovory platné v Taliansku nájdete v priloženom zozname (13 kB) PDF (13 Kb) it.

1.3 Hlavné dvojstranné dohovory

Orientačný zoznam dvojstranných dohovorov, ktoré súdy najčastejšie uplatňujú

Dvojstranné dohovory, ktoré sa v minulosti uplatňovali na otázky medzinárodného práva súkromného medzi Talianskom a ostatnými členskými štátmi Európskej únie, boli nahradené právnymi predpismi Spoločenstva prijatými v tej istej oblasti. Najčastejšie sa uplatňuje nariadenie (ES) č. 1393/2007 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch; nariadenie Rady (ES) č. 1206/2001 o spolupráci medzi súdmi členských štátov pri vykonávaní dôkazov v občianskych a obchodných veciach; nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností a nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.

Pokiaľ ide o záležitosti medzi Talianskom a nečlenskými krajinami, najčastejšie sa uplatňujú tie dvojstranné dohovory, ktoré sa týkajú právnej pomoci a uznávania a výkonu rozsudkov, konkrétne platné dohovory s Argentínou (Rím, 9. decembra 1987), Brazíliou (Rím, 17. októbra 1989), Ruskou federáciou a ostatnými štátmi bývalého ZSSR (Rím, 25. januára 1979), republikami bývalej Juhoslávie (Belehrad, 7. mája 1962), niektorými bývalými domíniami Spojeného kráľovstva vrátane Austrálie a Kanady (Londýn, 17. decembra 1930), so Švajčiarskom (uznávanie a výkon rozsudkov v občianskych a obchodných veciach – Rím, 3. januára 1933, a náhrada škody za dopravné nehody – Rím, 16. augusta 1978), s Bulharskom (Rím, 18. mája 1990), Rumunskom (Bukurešť, 11. novembra 1972) a Tureckom (Rím, 10. augusta 1926).

2 Uplatňovanie kolíznych noriem

2.1 Povinnosť sudcu uplatniť kolízne normy z vlastnej iniciatívy

Do akej miery a za akých okolností?

Podľa talianskeho právneho poriadku je uplatnenie kolíznych noriem v predloženej veci jednou z povinností súdu, ktorý musí určiť rozhodné právo bez ohľadu na požiadavky účastníkov konania (*iura novit curia*). Na účely preskúmania cudzieho práva môže sudca požiadať o pomoc ministerstvo spravodlivosti a takisto použiť Londýnsky dohovor o cudzom práve z roku 1968.

2.2 Spätný odkaz

Ak kolízne normy súdu, ktorý rozhoduje o veci, odkazujú na právo iného štátu, môže sa stať, že kolízne normy tohto práva spätne odkazujú na iné rozhodné právo („*renvoi*“).

Napríklad pokiaľ ide o rozhodovanie o spôsobilosti anglického štátneho príslušníka s trvalým pobytom vo Francúzsku, francúzske kolízne normy odkazujú na anglické právo. Anglická kolízna norma však spätne odkazuje na právo krajiny trvalého pobytu, t. j. francúzske právo.

Aká je v takomto prípade situácia v Taliansku? Čo sa stane, ak talianske právo odkazuje na právo iného štátu, ktoré spätne odkazuje na talianske právo alebo na právo tretej krajiny?

Vo všetkých prípadoch, keď talianske právo odkazuje na právo iného štátu, ktoré spätne odkazuje na právo ďalšieho štátu, sa spätný odkaz akceptuje a právo tohto ďalšieho štátu sa uplatní iba vtedy:

1. ak právo tohto ďalšieho štátu akceptuje spätný odkaz;
2. ak ide o spätný odkaz na talianske právo.

Spätný odkaz sa neuplatní, ak sa účastníci konania dohodli na cudzom rozhodnom práve, ak sa rozhodné právo týka formy úkonov alebo v prípade mimozmluvných záväzkov.

2.3 Zmena kolízneho kritéria

Čo sa stane, ak sa zmení kolízne kritérium, napr. v prípade prevodu hnuteľného majetku?

Uplatňujú sa vyššie uvedené pravidlá.

2.4 Výnimky z obvyklého použitia kolíznych noriem

Môžu súdy odmietnuť použitie odkazu na cudzie rozhodné právo, ak je to v rozpore s medzinárodným verejným poriadkom? Existujú právne predpisy alebo iné vnútroštátne predpisy, ktoré majú prednosť pred kolíznymi normami (imperatívne normy v zmysle „*lois de police*“)?

Podľa talianskeho práva (článok 16 zákona č. 218/1995) súd nemôže uplatniť odkaz na cudzie právo, ak sú jeho účinky „v rozpore s verejným poriadkom“ (*contrari all'ordine pubblico*). Zvyčajne sa tým rozumie „medzinárodný verejný poriadok“. Spôsobilosť a iné podmienky na uzatvorenie civilného zväzku sa riadia vnútroštátnym právom každého účastníka zväzku v čase, keď bol tento zväzok uzatvorený. Ak však rozhodné právo neumožňuje civilný zväzok medzi dospelými osobami rovnakého pohlavia, uplatňuje sa talianske právo (článok 32b zákona č. 218 z roku 1995).

V prípade kolízie právnych poriadkov (článok 17 uvedeného zákona) má prednosť talianske právo bez možnosti odchýlky, a to bez ohľadu na odkaz na cudzie právo, ak si to vyžaduje cieľ a rozsah pôsobnosti ustanovení talianskeho práva (ide o „imperatívne normy“, v taliančine *norme di applicazione necessaria*).

2.5 Zistenie obsahu cudzieho práva

Úlohy sudcu a účastníkov konania

Určenie cudzieho práva je zodpovednosťou sudcu, ktorý môže požiadať o pomoc účastníkov konania, univerzity alebo ministerstvo spravodlivosti.
Aké dôkazné prostriedky sa akceptujú?
Ako dôkazné prostriedky na určenie cudzieho práva možno použiť nástroje uvedené v medzinárodných dohovoroch, informácie poskytnuté zahraničnými orgánmi prostredníctvom ministerstva spravodlivosti a stanoviská odborníkov alebo špecializovaných orgánov.
Čo sa stane, ak nie je možné určiť cudzie právo?
Ak je to možné, súd uplatní právo určené na základe iných kolíznych kritérií, ktoré sa v takýchto prípadoch uplatňujú. Ak to možné nie je, rozhodným právom je talianske právo.

3 Kolízne normy

3.1 Zmluvné záväzky a právne úkony

V článku 57 zákona č. 218/1995 sa stanovuje, že rozhodným právom v prípade zmluvných záväzkov je právo uvedené v Rímskom dohovore z 19. júna 1980. Vo všeobecnosti sa v tomto dohovore stanovuje, že rozhodným právom v prípade zmluvy je to právo, ktoré si zvolili účastníci konania.
Ak si účastníci konania nezvolili rozhodné právo, rozhodným právom je právo štátu, s ktorým je zmluva najužšie spojená, s výhradou uplatnenia všetkých ostatných medzinárodných dohovorov, ktoré sa môžu týkať konkrétneho záväzku (napr. Haagsky dohovor z roku 1955 o predaji hnuteľného tovaru bude mať prednosť pred Rímskym dohovorom z roku 1980).
Uplatnenie práva určeného medzinárodným dohovorom alebo vôľou strán sa však môže zamietnuť, ak by bolo nezlučiteľné s verejným poriadkom (napríklad ak je nezlučiteľné s kogentnými právnymi normami alebo bezpečnostnými ustanoveniami).
Od nadobudnutia účinnosti nariadenia (ES) č. 593/2008 („nariadenie Rím I“) zmluvné prípady cezhraničnej povahy s účasťou členských štátov EÚ už nepodliehajú pravidlám ustanoveným v medzinárodných dohovoroch, ale sú upravené uvedeným nariadením.
V nariadení sa stanovuje, že hlavným kritériom určenia rozhodného práva v prípade zmluvného vzťahu je voľba zmluvných strán. Právo, ktoré si zmluvné strany zvolia, však nemôže obmedzovať uplatňovanie imperatívnych noriem v právnom systéme, s ktorým má zmluva najužšiu väzbu.
Ak si zmluvné strany nezvolia rozhodné právo, v nariadení sa uvádza niekoľko osobitných kolíznych kritérií pre jednotlivé druhy zmlúv. Napríklad:
zmluva o predaji tovaru sa riadi právom štátu, v ktorom má predávajúci obvyklý pobyt,
zmluva o nájme sa riadi právom štátu, v ktorom sa nehnuteľnosť nachádza,
zmluva o poskytovaní služieb sa riadi právom štátu, v ktorom má poskytovateľ služieb obvyklý pobyt.
Právomoc a uznávanie a výkon rozsudkov v takýchto veciach upravuje nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 („nariadenie Brusel Ia“ alebo „nariadenie Brusel I bis“).

3.2 Mimozmluvné záväzky

V uvedenom zákone č. 218/1995 sa stanovujú pravidlá uplatniteľné v týchto prípadoch mimozmluvných záväzkov:
jednostranný prísľub (právo štátu, v ktorom sa prísľub uskutočnil),
úverové nástroje (Ženevské dohovory z roku 1930 o zmenkách, Ženevský dohovor z roku 1931 o bankových šekoch; v prípade ostatných úverových nástrojov sa primárne záväzky riadia právom štátu, v ktorom bol nástroj vydaný),
dobrovoľné zastúpenie (právo štátu, v ktorom má zástupca svoje obchodné sídlo alebo v ktorom primárne vykonáva iné právomoci),
záväzky vyplývajúce zo zákona (právo miesta, kde došlo k udalosti, ktorá viedla k vzniku záväzku),
zodpovednosť za civilné delikty (právo štátu, v ktorom došlo k udalosti, ale na požiadanie obete právo štátu, v ktorom došlo k udalosti, ktorá spôsobila škodu, a ak ide o občanov iba jedného štátu, právo tohto štátu).
Od nadobudnutia účinnosti nariadenia (ES) č. 864/2007 („nariadenie Rím II“) prípady cezhraničného charakteru s účasťou členských štátov EÚ podliehajú tomuto nariadeniu. V nariadení sa stanovuje, že záväzky vyplývajúce z civilných deliktov, zo zodpovednosti vyplývajúcej z predzmluvných rokovaní, z riadenia záležitostí tretích strán a bezdôvodného obohatenia sa riadia právom krajiny, v ktorej škoda vznikla, a bez ohľadu na krajinu, v ktorej došlo k udalosti, ktorá spôsobila škodu. Účastníci konania si môžu zvoliť právo na základe dohody uzatvorenej po vzniku udalosti, ktorá spôsobila škodu.
Právomoc a uznávanie a výkon rozsudkov v takýchto veciach upravuje nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 („nariadenie Brusel Ia“ alebo „nariadenie Brusel I bis“).

3.3 Osobný štatút, jeho aspekty týkajúce sa občianskeho štatútu (meno, bydlisko, spôsobilosť)

Osobný stav, spôsobilosť a existencia a obsah osobných práv vrátane práva na meno sa riadia právom štátu, ktorého je zainteresovaný účastník konania štátnym príslušníkom, s výnimkou práv vyplývajúcich z rodinných vzťahov, na ktoré sa v závislosti od konkrétneho prípadu vzťahujú pravidlá o postúpení stanovené zákonom č. 218/1995.

3.4 Vznik vzťahu rodič – dieťa vrátane adopcie

Príbuzenstvo a občianstvo sa získavajú na základe práva krajiny štátnej príslušnosti rodičov alebo jedného z rodičov v čase narodenia. Vzťah medzi rodičmi a dieťaťom a osobné a finančné vzťahy medzi rodičmi a dieťaťom vrátane rodičovských práv a povinností sa riadia právom krajiny štátnej príslušnosti dieťaťa v čase narodenia.
Napriek týmto odkazom na iné právne poriadky má však talianske právo prednosť pred cudzím právom, keďže zakotvuje zásadu jedinečného postavenia „dieťaťa“ (a teda rovnakého zaobchádzania s deťmi zosobášených a nezosobášených párov), ktorá obidvom rodičom priznáva rodičovské práva a povinnosti, ukladá obidvom rodičom povinnosť zabezpečiť starostlivosť o dieťa a oprávňuje súd, aby prijal opatrenia, ktorými obmedzí alebo odstráni rodičovské práva a povinnosti v prípadoch konania, ktoré dieťaťu škodí.
V prípade podania žiadosti o osvojenie dieťaťa na taliansky súd, ktorý dieťaťu priznáva štatút legitímneho dieťaťa, sa uplatňuje talianske právo (zákon č. 184/1983). V článku 29 a nasl. zákona č. 184/1983 sa okrem iného stanovuje osobitné pravidlo pre prípady, keď osoby, ktoré majú trvalý pobyt v Taliansku, požiadajú o osvojenie detí v zahraničí, pričom v takom prípade sa uplatňujú požiadavky Haagskeho dohovoru z 29. mája 1993 o medzinárodných osvojeniach.
Pokiaľ ide o ostatné kolízne normy, článok 38 zákona č. 218/1995 obsahuje podrobné ustanovenia o rôznych scenároch.
Právomoc a uznávanie a výkon rozsudkov v oblasti rodičovských práv a povinností upravuje nariadenie (ES) č. 2201/2003.

3.5 Manželstvo, nemanželské páry, partnerstvá, rozvod, súdna rozluka, vyživovacia povinnosť

V manželských veciach sú osobné vzťahy medzi manželmi upravené právom štátu štátnej príslušnosti manželov, ak majú rovnakú štátnu príslušnosť, a v ostatných prípadoch právom štátu, v ktorom sa odohráva väčšia časť manželského života.
Rozhodné právo vo veciach osobných vzťahov sa v zásade vzťahuje aj na majetkové režimy manželov, ktoré upravujú spoločné alebo samostatné vlastníctvo majetku. V prípade, že sa manželia dohodli inak, alebo v iných prípadoch, v ktorých to osobitne stanovuje zákon, však možno uplatniť výnimky.
Talianske právo uznáva aj zväzky medzi osobami rovnakého pohlavia (*unioni civili*, „civilné zväzky“), pričom tieto zväzky podliehajú takmer rovnakým právnym predpisom ako manželstvo s výnimkou práva na osvojenie. Civilné zväzky sa riadia právom štátu, v ktorom bol zväzok uzavretý, pokiaľ jeden z účastníkov konania nepožiada súd, aby sa uplatnilo právo štátu, v ktorom pár trávi väčšiu časť svojho spoločného života. Rozhodným právom v prípade majetkových režimov je takisto právo štátu, v ktorom bol civilný zväzok uzavretý. Účastníci konania sa však môžu dohodnúť, že rozhodným právom bude právo štátu, v ktorom má aspoň jeden z nich trvalý pobyt alebo ktorého je štátnym príslušníkom.
Manželstvo, ktoré taliansky občan uzavrel v zahraničí s osobou rovnakého pohlavia, má rovnaký účinok ako civilný zväzok, ktorý upravuje talianske právo.

Rozluku, rozvod a zrušenie civilného zväzku upravuje nariadenie (EÚ) č. 1259/2010, ktoré má prednosť pred zákonom č. 218/1995. Nariadenie umožňuje manželom (alebo civilným partnerom) zvoliť si rozhodné právo za predpokladu, že ide o jeden z týchto právnych poriadkov: právo štátu, v ktorom majú obaja trvalý pobyt; právo štátu, v ktorom mali obaja naposledy spoločný trvalý pobyt, ak má v čase dohody aspoň jeden z nich stále trvalý pobyt v danom štáte; právo štátu, ktorého je jeden z nich štátnym príslušníkom; alebo právo súdu, ktorý rozhoduje o veci. Ak účastníci konania neuzavreli dohodu, použijú sa tie isté kolízne kritériá v poradí podľa priority (prvé má prednosť pred druhým atď.).
Ďalšou možnosťou je, že osoby, ktoré nie sú zosobášené alebo nežijú v civilnom zväzku, uzavreli dohodu o spolužití. Takéto dohody upravuje právo štátu štátnej príslušnosti páru, ak majú rovnakú štátnu príslušnosť, a ak nemajú rovnakú štátnu príslušnosť, právo štátu, v ktorom sa odohráva väčšia časť ich spoločného života.
Vyživovacia povinnosť v rodine je upravená v súlade s Haagskym dohovorom z 2. októbra 1973.
Právomoc a uznávanie a výkon rozsudkov v oblasti manželských vecí upravuje nariadenie (ES) č. 2201/2003.

3.6 Majetkové vzťahy medzi manželmi

V Taliansku sa uplatňuje všeobecná zásada, že majetok manželov je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (*comunione dei beni*).
Manželia sa môžu namiesto toho rozhodnúť pre alternatívny systém, v ktorom bude každý z nich vlastniť majetok samostatne (*separazione dei beni*), alebo pre iný systém, na ktorom sa obaja dohodnú.

3.7 Závety a dedičstvo

Je potrebné rozlišovať medzi dvoma obdobiami.
Ak sa dedičské konanie začalo (*apertura della successione*) pred 17. augustom 2015, bude sa riadiť právom štátu štátnej príslušnosti zosnulého v čase jeho smrti. Kým je závetca nažive, môže prostredníctvom vyhlásenia v závete zabezpečiť, aby dedičstvo podliehalo právu štátu, v ktorom má trvalý pobyt. Ak je závetca talianskym štátnym príslušníkom, táto voľba neovplyvňuje práva dedičov s trvalým pobytom v Taliansku, ktorí majú zo zákona nárok na podiel z dedičstva (*legittimari*, článok 46 zákona č. 218/1995).
Ak sa dedičské konanie začalo 17. augusta 2015 alebo neskôr, uplatňuje sa nariadenie (EÚ) č. 650/2012, ktoré nahrádza postup uvedený vyššie. Takéto dedičské konania upravuje právo v obvyklom mieste pobytu zosnulého v čase jeho smrti. Závetca má právo rozhodnúť, že právom, ktorým sa bude riadiť dedičské konanie, bude právo štátu, ktorého štátnu príslušnosť má v čase voľby alebo v čase smrti. Nariadením sa takisto zaviedlo európske osvedčenie o dedičstve, ktoré potvrdzuje status držiteľa ako dediča, odkazovníka alebo vykonávateľa závetu v rôznych členských štátoch.

3.8 Nehnuteľnosti

Nehnuteľnosti, hnuteľné veci (v tejto súvislosti sa nepovažuje za užitočné trvať na podrobných pravidlách týkajúcich sa nehmotného majetku).
Majetkové a iné vecné práva sa riadia právom štátu, v ktorom sa nehnuteľnosť nachádza.
Ak sa nehnuteľnosť nachádza v členskom štáte EÚ, uplatňuje sa nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 („nariadenie Brusel Ia“ alebo „nariadenie Brusel I bis“), v ktorom sa stanovuje, že v prípade vecných práv k nehnuteľnostiam je príslušným súdom súd členského štátu, v ktorom sa nehnuteľnosť nachádza.

3.9 Platobná neschopnosť

Talianske právo neobsahuje nijaké výslovné ustanovenie o rozhodnom práve v prípade kolízie právnych poriadkov týkajúcich sa platobnej neschopnosti. Jednotné kolízne normy týkajúce sa kolízie právnych poriadkov medzi členskými štátmi EÚ sa uvádzajú v nariadení (EÚ) č. 848/2015. V nariadení sa stanovuje, že insolvenčné konanie sa začne v členskom štáte, v ktorom sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka. Rozhodným právom v prípade insolvenčného konania a jeho účinkov je právo členského štátu, na území ktorého sa toto konanie začalo.

Zoznam mnohostranných dohovorov, ktorých je Taliansko signatárom

1. MANŽELSTVO, ROZLUKA, ROZVOD

Haagsky dohovor z 1. júna 1970 o uznávaní rozvodov a zrušení manželského spolužitia
Dohovor Rady Európy o predchádzaní násiliu na ženách a domácemu násiliu a o boji proti nemu, podpísaný v Istanbule 11. mája 2011 (zákon č. 77 z 27. júna 2013)

2. OTCOVSTVO A OSVOJENIE

Mníchovský dohovor z 5. septembra 1980 o rozhodnom práve pre priezviská a krstné mená
Haagsky dohovor z 29. mája 1993 o ochrane detí a o spolupráci pri medzištátnych osvojeniach

3. MALOLETÉ OSOBY

Haagsky dohovor z 5. októbra 1961 o právomoci orgánov a rozhodnom práve vo veciach ochrany detí
Haagsky dohovor z 25. októbra 1980 o občianskoprávnych aspektoch medzinárodných únosov detí
Európsky dohovor z Luxemburgu z 20. mája 1980 o uznávaní a výkone rozhodnutí týkajúcich sa starostlivosti o deti a o obnove starostlivosti o deti
Haagsky dohovor z 19. októbra 1996 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa (zákon č. 101 z 18. júna 2015)

4. VYŽIVOVACIA POVINNOSŤ V RODINNÝCH VZŤAHOCH

Newyorský dohovor z 20. júna 1956 o vymáhaní výživného v cudzine
Haagsky dohovor z 2. októbra 1973 o uznávaní a výkone rozhodnutí o vyživovacej povinnosti
Haagsky dohovor z 2. októbra 1973 o rozhodnom práve pre vyživovaciu povinnosť

5. OBČIANSTVO A STAV BEZ ŠTÁTNEJ PRÍSLUŠNOSTI

Newyorský dohovor z 28. septembra 1954 o právnom postavení osôb bez štátnej príslušnosti
Ženevský dohovor z 28. júla 1951 o právnom postavení utečencov a Newyorský protokol z 31. januára 1967

6. DEDENIE

Washingtonský dohovor z 26. októbra 1973 o jednotnej právnej úprave formy medzinárodného závetu
Haagsky dohovor z 2. októbra 1973 o medzinárodnej správe majetku zosnulých osôb

7. ZMLUVNÉ ZÁVÄZKY

Rímsky dohovor z 19. júna 1980 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky
Lugánsky dohovor zo 16. septembra 1988 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach

8. MEDZINÁRODNÝ OBCHOD

Haagsky dohovor z 15. júna 1955 o rozhodnom práve pre medzinárodnú kúpu tovaru
Viedenský dohovor (OSN) z 11. apríla 1980 o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru
Ženevský dohovor z 19. mája 1956 o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave

9. ÚVEROVÉ NÁSTROJE

Ženevský dohovor zo 7. júna 1930 o jednotnej právnej úprave zmeniek a riešení určitých kolízií právnych poriadkov
Ženevský dohovor z 19. marca 1931 o jednotnej právnej úprave bankových šekov a riešení určitých kolízií právnych poriadkov

10. MIMOZMLUVNÉ ZÁVÄZKY

Parížsky dohovor z 29. júla 1960 o zodpovednosti tretích strán v oblasti jadrovej energie (a dodatkové protokoly)

Bruselský dohovor z 29. novembra 1969 o občianskoprávnej zodpovednosti za škody vzniknuté v dôsledku znečistenia ropnými látkami

11. ROZHODCOVSKÉ KONANIE

Newyorský dohovor z 10. júna 1958 o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí

Európsky dohovor z 21. apríla 1961 o medzinárodnej obchodnej arbitráži

12. SÚDNA POMOC A SPOLUPRÁCA

Haagsky dohovor z 1. marca 1954 o civilnom konaní

Haagsky dohovor z 15. novembra 1965 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach

Haagsky dohovor z 18. marca 1970 o vykonávaní dôkazov v cudzine v občianskych a obchodných veciach

Lugánsky dohovor zo 16. septembra 1988 o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach

13. TRUSTY

Haagsky dohovor z 1. júla 1985 o rozhodnom práve pre inštitút trustu a o jeho uznávaní

Koordinácia noriem medzinárodných dohovorov, najmä jednotných právnych predpisov a zodpovedajúcich vnútroštátnych predpisov medzinárodného práva súkromného, je zabezpečená článkom 2 zákona č. 218/1995, podľa ktorého skutočnosťou, že situácia alebo vzťah patria do pôsobnosti vnútroštátneho právneho poriadku, nie je dotknuté uplatňovanie medzinárodných dohovorov platných pre Taliansko v tej istej veci.

Posledná aktualizácia: 22/12/2021

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné kontaktné body EJS. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu. Európska justičná sieť pre občianske a obchodné veci ani Európska komisia nenesú žiadnu zodpovednosť ani inak neručia za informácie alebo údaje, ktoré tento dokument obsahuje alebo na ktoré odkazuje. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.